

РЕШЕНИЕ

№ 1481

гр. София, 04.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.02.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Румяна Лилова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Николай Ангелов

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Ютеров, като разглежда дело номер **79** по описа за **2013** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по повод на касационна жалба с вх. № 33021 от 21.12.2012 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 47021 от 07.11.2012 г. по описа на Софийски районен съд, подадена от Д. К. Г. чрез процесуалния му представител Б. З. със съдебен адрес [населено място], [улица] срещу решение от 03.09.2012 г. по НАХД № 22339/2011 г. по описа на СРС, НК, 102-ри състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 160/20.10.2011 г., издадено от Началника на 04 РУП – СДВР, с което на основание на чл. 212 от Закона за оръжията боеприпасите взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОБВВПИ) на касатора е наложено административно наказание „глоба” в размер на 500.00 лв. за извършено нарушение на чл. 87, ал.1 от ЗОБВВПИ.

В касационната жалба се твърди, че решението на СРС е неправилно и незаконосъобразно. Сочи, че притежаваното разрешително за съхранение и носене на огнестрелно оръжие е с краен срок на действие 08.10.2011 г. /неприсъствен ден – събота/, като касатора се е явил в 04 РУП – СДВР в първия присъствен ден на 10.10.2011 г. /понеделник/ и съгласно протокол от същата дата е предал за съхранение един брой пистолет „М.” № АВ221567. Твърди, че неправилно въззивният съд не е

споделил доводите на касатора, че същия е имал желанието да подаде изискуемото по чл. 57, ал.1 от ЗОБВВПИ писмено уведомление на органа издал съответното разрешение, за намерението си да извърши разпоредителна сделка, като затова не желае да продължи срока на разрешението за съхраняване и носене на оръжието. Счита, че разпоредителната сделка може да се осъществи след прекратяване на действието на разрешението за съхранение и носене, когато в него е вписано едно единствено огнестрелно оръжие. Предвид изложеното се моли съдът да отмени решението на районния съд и потвърденото с него НП.

В хода на съдебното производство, касаторът редовно призован, се явява лично и с процесуалния му представител от адв. З., който поддържа касационната жалба.

Ответникът Столична дирекция на вътрешните работи, 04-то Районно управление полиция, редовно призован, не изпраща представител

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата и счита, че решението на СРС е правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, 12 – ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна: На Д. К. Г. е издадено разрешение за носене и употреба на огнестрелно оръжие сер. С № 0347393, обр. 3, на 08.10.2008 г. за късо, бойно и нарезно оръжие – пистолет „М.”, кал. 9x18, № АВ 221567, с валиден срок на разрешението до 08.10.2011 г. На 10.10.2011 г. лично Г. се явява в звено „КОС” при 04 РУП – СДВР с притежаваното от него огнестрелно оръжие и го предава за съхранение, за което му е съставен протокол за приемане на ВВООБ. На същата дата е установено от младши инспектор в звено „КОС” - М. И., че касатора не е подал документи за продължаване на разрешението за съхранение и носене на огнестрелно оръжие в законовия срок - нарушение по чл. 87, ал.1 от ЗОБВВПИ, за което му съставя акт за установяване на административно нарушение (АУАН) №160/10.10.2011 г. Въз основа на АУАН, на 20.10.2011 г. Началникът на 04-то РУП – СДВР и издал НП № 160/20.10.2011 г. На базата на тези факти, въззивния съд е формирал правни изводи, че задължението за подновяване на издаденото разрешение за носене на оръжие е императивно и неизпълнението му подлежи на санкциониране на основание чл.212 от ЗОБВВПИ. Подробно са обсъдени всички наведени доводи пред него, като същите фигурират и в касационната жалба като основания за отмяна на постановеното от СРС решение.

Касационната жалба, подадена Д. К. Г. чрез процесуалния му представител Б. З. е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14 – дневен срок от съобщаването му на обжалваното съдебно решение.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал.2 от АПК и въз основа на фактите, установени от въззивния съд, съгласно чл. 220 от АПК, дванадесети касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост е установил фактическата обстановка, което потвърждава фактите и констатациите на административния орган в проведеното административно наказателно производство.

Правилни са мотивите на СРС, с които е приел, че АУАН и издаденото въз основа на него НП се съдържат всички изискуеми съгласно чл. 42 ЗАНН реквизити: посочени са фактическите обстоятелства, при които е извършено нарушението, отразено е кои нормативни правила са нарушени. В съответствие с изискването на чл. 42, т. 5 ЗАНН изчерпателно и прецизно е посочена законовата разпоредба, която е нарушена.

Въз основа на доказателствения материал по делото се установява, че издаденото въз основа на цитирания АУАН наказателно постановление отговаря на изискванията на чл. 52-58 ЗАНН.

Противно на твърденията на касатора, районният съд е обсъдил всички наведени пред него твърдения. Жалбоподателят не е представил никакви доказателства, за да установи наличие на „намерение” да извърши „разпоредителни действия” и да спази установения срок по чл. 87, ал. 1 ЗОБВВПИ. Поради значимостта на обществените отношения, които урежда този закон, законодателят е въвел с цитираната норма изискване по отношение на лицата, които са получили разрешения за съхранение и разрешения за носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси, в едномесечен срок преди изтичане срока на разрешението да подадат заявление по образец, за подновяване на това разрешение. Целта е свързана с осъществявания контрол върху дейностите с общоопасните средства. Неизпълнението (нарушаването) на императивното изискване на чл. 87, ал. 1 има за последица ангажиране на административнонаказателна отговорност за виновното лице, на основание чл. 212 ЗОБВВПИ, която за физическите лица е „глоба”, в размер от 500 до 2 000 лева. Касационната инстанция споделя изцяло мотивите на въззивния съд, включително в частта относно приложимите срокове. Настоящия съдебен състав изцяло кредитира становището на СРС и относно попълнения от жалбоподателя протокол за предаване на ВООБ за продължаване на срока, а не с оглед разпоредителна сделка. Затова напълно неоснователно е позоваването от страна на касатора на чл. 57, ал. 1 от ЗОБВВПИ. Посочената норма изрично посочва кои лица имат правото, съответно задължението да подадат писмено уведомление до органа издал разрешение за носене, съхранение на оръжие, които имат намерение да извършат разпоредителна сделка с него – това могат да бъдат само лица получили и притежаващи валидно разрешение към момента на подаване на уведомлението. За това разпоредбата на чл. 57, ал. 2 от ЗОБВВПИ посочва само момента, след който може да се извърши самата разпоредителна сделка именно след извършване на промяна в съответното разрешение на прехвърлителя или след прекратяване на действието му когато в разрешението е вписано едно-единствено оръжие.

С цел яснота и пълното от съдържанието на чл. 57, ал. 2 от ЗОБВВПИ се установява само моментът кога може да бъде направена сделката с оръжието, а именно в срока на валидно притежаване разрешително или след изтичането на този срок, но когато огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях са предадени за отговорно пазене в съответната служба „КОС” при МВР по постоянен адрес на собственика им. В този смисъл е и цитираната норма, а не както се тълкува от касатора.

От цитираните норми, настоящия състав напълно споделя извода на въззивния съд, че лицето преди да пристъпи към изпълнение на разпоредителната сделка следва да уведоми съответните органи издали разрешението. На въпросната дата, когато е посетил полицейското управление, касатора не е притежавал валидно разрешение, защото срока му вече е бил изтекъл, от което следва че е нямал и право да подаде уведомление за такава разпоредителна сделка (продажба, замяна или дарение), тъй

като вече е в нарушение на чл.87, ал.1 от ЗОБВВПИ. Възв всеки един момент преди изтичане на крайния срок за подновяване на разрешението, касатора е могъл и е имал правото да подаде и уведомлението по чл. 57, ал.1 от ЗОБВВПИ, с което да изрази своето намерение за извършване на разпоредителна сделка, но не и след този срок.

С оглед изложените съображения касационният състав намира, че оспореното решение на въззивния съд е като правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предложение 1 от АПК, Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 03.09.2012 г. по НАХД № 22339/2011 г. по описа на СРС, НК, 102-ри състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 160/20.10.2011 г., издадено от Началника на 04 РУП – СДВР.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.